

opusdei.org

1. Družinsko poreklo

Ustanovitelj Opus Dei —
odlomek iz življenjepisa sv.
Jožefmarija Escrivája.

13. Avg. 2017

↗ Nazaj na kazalo

Jožefmarija Escrivá de Balaguer se je
rodil v Barbastru v Aragoniji 9.
januarja 1902, umrl pa v Rimu 26.
junija 1975.

Nekaj tednov pred svojo smrtjo, ko je
skušal strnjeno osvetliti svoje

življenje, je z globokim čutom za božjo previdnost dejal: ***Gospod mi je dal videti, kako me je vodil za roko.***^[1] V teku let od 1902 do 1975 je neki trenutek zanj odločilen: 2. oktober 1928, dan ustanovitve Opus Dei. To nadnaravno dejstvo je njegovo življenje zaznamovalo do te mere, da prav vsaka njegova avtobiografska omemba odseva neizbrisno zavedanje o osebnem poslanstvu. Tako, že ko opisuje svoj prihod na svet, pravi:

Bog, naš Gospod, je vse pripravljaj tako, da bi bilo moje življenje normalno in običajno, brez zbujanja pozornosti.

Dal mi je, da sem se rodil v krščanskem domu, kakršni so domovi v moji deželi, zglednim staršem, ki so dejavno živeli svojo vero.^[2]

Jožefmarija se je rodil nekega zimskega dne pozno zvečer, okrog

desetih. Zaradi tega je svoje prve trenutke šaljivo označeval kot »mesečnikove« korake, saj je imel takoj na začetku življenja pred seboj še celo noč. Vendar pa je s tem rekom bolj meril na prikrito namigovanje o dolgi temni noči, ki je leta in leta zakrivala njegovo duhovno poslanstvo.^[3]—

Naslednji dan, 10. januarja, je bil vpisan v civilno matično knjigo, kjer je bilo med drugimi podatki zabeleženo,

»da se je omenjeni otrok rodil na včerajšnji dan ob dvaindvajsetih na bivališču njegovih staršev, na Glavni ulici 26.

Da je zakonski sin g. Joséja Escrivája, trgovca, starega 33 let in rojenega v Fonzu, ter ge. Dolores Albás, 23 let, rojene v Barbastru.

Da je po očetovi strani vnuk pokojnega g. Joséja Escrivája,

rojenedega v Peralti de la Sal, in ge. Constanicie Cerzán (*sic*), rojene v Fonzu.

In po materini strani vnuk pokojnega g. Pascuala Albása in ge. Florencie Blanc, rojenih v Barbastru.

In da se zgoraj omenjeni otrok vpiše z imeni José María, Julián, Mariano.«^[4]
—

Nekaj dni kasneje, 13. januarja, na liturgični praznik v osmini Gospodovega razglasenja, ko se je obhajal Jezusov krst, je upravitelj barbastrske stolne župnije otroku ob krstnem kamnu podelil imena, ki so že bila zapisana v civilni matični knjigi: José, ker bilo tako ime očetu in dedu; María, iz pobožnosti do Božje Matere; Julián, ker je bil svetnik tistega dneva; in Mariano, iz pozornosti do krstnega botra.^[5]
—

Ko so leta minevala, je Jožefmarija izkazoval globoko hvaležnost

duhovniku, ki mu je podelil ta zakrament. Upravitelju je bilo ime Ángel Malo (špan. »Slabi Angel«) – tega imena ni bilo lahko pozabiti – in njegov spomin je bil dnevno vključen v *memento* pri mašah, ki jih je Jožefmarija obhajal pol stoletja.^[6] Enako hvaležnost je čutil do svojih krstnih botrov.

Kar zadeva dragocen in lepo izdelan krstilnik stolnice v Barbastru, je to eden izmed umetniških predmetov, ki jih opisuje *Liber de Gestis* stolnega kapitlja iz leta 1635.^[7] Toda njegova starodavnost in lepota mu nista kaj prida koristili. Ko je leta 1936 po tistih krajih besnelo ikonoklastično divjanje, je bil razbit na več kosov in vržen v reko. Iz tistega krstnega kamna je krstno vodo prejelo na tisoče kristjanov, med drugim tudi Jožefmarijeva mati. Kot otrok je videl, kako so bile v istem krstilniku krščene njegove mlajše sestrice. Primerno je bilo, da se z njegovimi

ostanki ravna dostojno. Ko sta mu leta 1957 škof in stolni kapitelj podarila fragmente, ki so preživeli uničenje, jih je zato dal poslati v Rim, da bi jih znova sestavili in jih postavili na častno mesto:

Pravkar so v Rim prispeli, piše leta 1959, ostanki krstnega kamna iz barbastrske stolnice, ki sta jih vaša ekscelenca in cenjeni stolni kapitelj podarila Opus Dei, in moram se zahvaliti gospodu škofu – kot bom izrazil tudi neposredno kapitlju – za to pozornost, zaradi katere sem resnično ganjen.

Ti častitljivi kamni iz naše svete stolne cerkve, ki jih bodo tukaj v Italiji skrbno restavriral moji otroci, bodo zasedali častno mesto v generalni hiši.

Še enkrat hvala, ekscelenca, za to ljubeznivost, ki se je bomo vedno spominjali z globoko hvaležnostjo.^[8]__

Krstni kamen pa ni bil edina žrtev marksističnega barbarstva. Hujšo škodo je utrpela matična knjiga v Barbastru, saj je bil takrat požgan tudi arhiv in dokumenti. Vpis rojstva, ki ga lahko tam najdemo, torej ni izvirni zapis iz leta 1902, temveč kopija, overjena leta 1912.^[9] Naj mimogrede povemo, da navedena kopija vsebuje nekatere manjše napake v imenih in krajih.

Jožefmarijev oče se za to ni kaj dosti menil, razen če je šlo za pravopisno nepravilnost, ki je v živo zadela korenino njegovega sorodstva.

Gospod José, miroljuben mož kakor le kdo, ni bil pripravljen potrpežljivo trpeti žalitev svojega priimka.

V nekaterih dokumentih se namreč priimek »Escrivá« pojavlja spremenjen v »Escribá«.^[10] Ta nedolžna pravopisna nepazljivost ni bila nekaj zelo nenavadnega, kajti španščina pri izgovorjavi ne razlikuje med *b* in *v*. Slabo pri vsem

tem pa je to, da je pri izgovarjanju brez naglasa na zadnjem zlogu ime neposredno namigovalo na nekaj povsem drugega: na prav nič hvalevredno evangeljsko dvojico »pismouki (špan. escriba) in farizeji«.

Kot plehek dovtip bi lahko označili šalo sošolcev, ki so Jožefmariju povzročali rdečico z omenjanjem »pismoukov in farizejev«. ^[11] Tudi njegova sestra Carmen se ni mogla otresti zbadljivk. Naposled pa se je oče nekega dne ogorčen postavil priimku v bran in od Jožefmarija zahteval, naj nikdar več ne dopusti tovrstnih žalitev. Ta opomin se je globoko vtisnil v dušo sinu, ki se je moral spopasti s črko b. V neki zabeležki o svojem notranjem življenju iz maja ali junija 1935 nam v zvezi z dobro proučeno posebnostjo svojega podpisa pove:

Okrog leta 1928 sem začel pretiravati z V-jem v svojem priimku enostavno

zato, da ljudje ne bi pisali Escrivá s črko b. V kasnejši opombi pa se spominja: Moj oče (ki je že v rajū) je bil tisti, ki mi je ukazal, naj ne dopuščam črke b v priimku: rekel mi je nekaj v zvezi z našim poreklom ... Okt. 1939.^[12]___

Glede takšnih slovničnih napak tudi upravitelj, ki ga je krstil v stolnici, ni bil izjema. Pomote pri vpisu njegovega krsta ni odkril vse do leta 1960, kot beremo v pisnem odgovoru neki osebi, ki mu je poslala fotokopijo njegovega krstnega lista:

Vesel sem bil fotokopije krstnega lista, vendar sem pri tem opazil, da se je dobri g. Ángel Malo zmotil pri priimku Escrivá in ga zapisal z b. Ali bi bilo mogoče – če je to dopustno! – dodati na robu opombo, ki bi to popravila?^[13]___

Iz takšnih pritoževanj je razumeti, da je bila obramba priimka dolgotrajna bitka; ta drža družinske lojalnosti pa

po drugi strani razodeva globoko povezanost med očetom in sinom.

Ampak kdo so bili Escrivájevi in od kod je prihajala njihova družina? Njegovi predniki, po rodu iz Narbonne, so v poznem 12. stoletju prečkali Pireneje in se naselili v katalonskem predelu Balaguer, v provinci Lérida, ki meji na Severno Aragonijo. Veja Escrivájev, ki so ostali na tem območju je svojemu priimku pridodala krajevno ime »de Balaguer«, medtem ko se je drugi del rodbine naselil v Valenciji, potem ko je leta 1238 mesto zavzel Jakob I. Osvajalec.^[14] Jožefmarija Escrivá, potomec katalonskega dela, je leta 1940 zaprosil in pridobil naziv »Escrivá de Balaguer« kot prvi priimek, da bi ga razlikoval od preostalih vej družine.^[15] V Balaguerju je bil leta 1796 rojen njegov praded, José María Escrivá Manonelles, ki je študiral medicino ter se v kraju Perarrúa nastanil in

poročil z Victoriano Zaydín y Sarrado. Iz tega zakona se je rodilo šest otrok. Eden od njih je postal duhovnik; drugi, José Escrivá Zaydín, se je leta 1854 poročil s Constancio Corzán Manzana, doma iz Fonza, in tako povezal imena slavnih rodbin iz Ribagorze s tistimi iz aragonskega Somontana. Tudi iz tega zakona je prišlo na svet šest otrok: najmlajši, José, je bil oče našega Jožefmarija.^[16]

José Escrivá Zaydín, ki svojega vnuka ni dočakal, saj je umrl leta 1894, je s presledki vršil funkcije krajevne oblasti, pri čemer je moral krmariti med nestalnostmi in neprilikami stoletja. To je vključevalo ostre ideološke in strankarske boje, več karlističnih vojn ter večkrat tudi brezobzirno preganjanje Cerkve. Če je verjeti anekdotam, ki so se o njem ohranile, je moral biti v svojih navadah zelo konservativen in zakoreninjen v mestu, kjer se je nastanil, saj je v Fonzu, materinem

rodnem kraju, ostala vsa družina – vsi razen najmlajšega sina, Jožefmarijevega očeta.^[17]

Morda ga je kriza, ki je prizadela polja Severne Aragonije okrog leta 1887, prisilila, da je šel služiti kruh izven Fonza. Trajna sušna obdobja, hude zmrzali, povrhu pa še trtna uš v vinogradih, vse to je botrovalo temu, da so mnogi zapuščali deželo. Znano je, da se je mladi José že pred letom 1892 nastanil v Barbastru, nedaleč od Fonza.^[18] Stanoval je na Ulici Río Ancho, v hiši, katere lastnik je bil Cirilo Latorre; v pritličju hiše je bila trgovina s tkaninami »Cirilo Latorre«, ki je bila v kraju bolj znana pod imenom »Casa Servando«. Kmalu po očetovi smrti se je José pridružil Jerónimu Muru in Juanu Juncosi in skupaj so ustanovili podjetje, imenovano »Nasledniki Cirila Latorreja«. Ko pa je pozneje, leta 1902, gospod Mur izstopil, sta

preostala dva družbenika osnovala novo družbo »Juncosa in Escrivá«. ^[19]

* * *

Gospa Dolores Albás y Blanc, Jožefmarijeva mati, je pripadala družini, ki je izvirala iz kraja Aínsa, glavnega mesta pokrajine Sobrarbe, na pol poti med Barbastrom in pirenejskimi vrhovi. V 18. stoletju so Albásovi pridobili podeželsko plemiško listino v pokrajini. V Barbastru pa so se naselili šele v 19. stoletju, ko se je leta 1830 neki Manuel Albás Linés poročil s Simono Navarro y Santías. ^[20] V tem zakonu so se rodili štiri otroci. Starejša dva, Pascual in Juan, sta sklenila zakon na isti dan, in sicer z dvema sestrama: s Florencio in Dolores Blanc. Oba para sta gojila zelo lepe medsebojne odnose, saj so stanovali v sosednjih stanovanjih iste hiše (na Ulici Romero 20), ki je spričo obilnega

naraščaja kmalu zaslovela kot »hiša otrok«. ^[21]

Zakonca Pascual in Florencia sta imela že dvanajst otrok (vendar jih je le devet izmed njih preživel), ko je leta 1877 Florencia rodila dvojčici. Deklicama so pri krstu dali imeni Dolores in María de la Concepción. Slednja je dva dni po rojstvu umrla. Druga deklica pa je kasneje postala Jožefmarijeva mati. In ko je ta, že kot duhovnik, javno poudarjal, kako veliko duhovno dobroino predstavlja takojšen začetek krščanskega življenja, ki ga prinaša zakrament krsta, je navajal primer svojih staršev, **ki sta bila krščena istega dne, ko sta se rodila, pri čemer sta bila rojena zdrava.** ^[22] To je seveda razvidno iz krstnih listov. O materi je zapisano: »Slovesno sem krstil deklico, ki se je rodila na isti dan ob dveh popoldne (23. marca 1877)«; o očetu pa lahko preberemo: »Slovesno sem krstil dečka, rojenega ob

dvanajstih istega dne (15. oktobra 1867).«^[23]

Kot je videti, je bila družina številna in njene navade krščanske. Zato ni presenetljivo, da so bili v trenutku, ko je bil deček Jožefmarija sprejet v naročje svete matere Cerkve, med njegovimi sorodniki trije strici duhovniki: Teodoro, ki je bil brat gospoda Joséja, ter Vicente in Carlos, brata gospe Dolores. Poleg tega je imel po materini strani dve teti redovnici, ki jima je bilo ime Cruz in Pascuala. Vse to je mogoče naštet, ne da bi se podali v raziskovanje naslednjih kolen in daljnega sorodstva.^[24]

Ko je bil v času španske državljanske vojne v Burgosu, so nekega dne, 10. januarja 1938, ustanovitelju predstavili nekega župnika iz Madrida, ki je Jožefmariju nemudoma z veseljem dejal, da so Carlitos, Alfredo in José, trije

duhovniki izmed materinih sorodnikov, njegovi prijatelji.^[25] Tej anekdoti je dodal *obiter dictum*: ***Se vidi, da ima družina moje matere znance vse do Sibirije.***^[26] To je zgolj rečenica, preprosta omemba številčnega materinega sorodstva. Gospod Carlos, gospod Alfredo in gospod José so bili trije duhovniki, ki so bili v svaštvu s tistima dvema paroma bratov in sester, ki sta istega dne prejela poročni blagoslov.

Dne 19. septembra 1898 je gospod José Escrivá – »samski, doma iz Fonza, stanujoč v Brabastru, trgovec« – sklenil zakonsko zvezo z gospo Dolores Albás – »samsko, doma iz Barbastra in tam stanujočo«. Mladoporočenca sta štela trideset oziroma enaindvajset let starosti. Poročni obred je bil v kapeli Svetega Kristusa od čudežev v stolnici, opravil pa ga je gospod Alfredo Sevil, nevestin stric, generalni vikar

Nadškofije Valladolid ter eden izmed ***znancev vse do Sibirije.***^[27]

Sveti Kristus od čudežev je bil prelep srednjeveški kip v kapeli, ki se je držala stolne ograde, kajti bila je zgrajena leta 1714 na mestu enega od nekdanjih obrambnih stolpov. To zlitje stolnice z obzidjem, pogosto tudi v mnogih drugih mestnih utrdbah srednjega veka, je bilo simbol, ki je odseval zgodovino njegovih naseljencev.

Barbastrska epopeja se je začela z vstajo staroselcev proti Rimljanom po smrti Julija Cezarja. Temu je sledil napad na naselbino, ki jo je izvedla legija Seksta Pompeja. Nato si drug za drugim neustavljivo sledijo valovi osvojevalcev: vizigotskih, frankovskih in muslimanskih.

Barbastro je rasel in v 11. stoletju postal pomemben in dobro utrjen trg mavrskega kraljestva v Zaragozi.

»Citadela pokrajine« ga imenuje neki

arabski zgodovinar. Bogato in naseljeno mesto z lepimi vrtovi in še boljšim obzidjem. Leta 1064 so kristjani začeli oblegati to utrdbo, ki je bila kakor klin, preko katerega je muslimanska oblast segala vse do pirenejskih dolin. Papež Aleksander II. je razglasil križarski pohod, na katerega so se odzvale čete iz Italije in Burgundije. Tem so se v okolici Barbastra pridružili normandski vojščaki pod poveljstvom akvitanskega vojvode, čete škofa v Vichu in Katalonci, ki jih je vodil urgelski grof.^[28] Meseca avgusta tistega leta so v trg prodrle krščanske enote, naslednje leto pa jih je po kratkem obleganju pregnal Moctádir, muslimanski kralj v Zaragozi. Kratkotrajna zmaga kristjanov je kot motiv služila legendi, ki jo je, zelo daleč od zgodovinske resnice, povzdignila v junaški ep: *Le siège de Barbastre*.^[29]

Mesto je leta 1100 dokončno osvojil Peter I. Aragonski, ki mu je podelil pravice. Njegova glavna mošeja je bila spremenjena v stolnico, v katero je bil prenesen stari škofijski sedež iz Rode. V barbastrski stolnici je bila sklenjena vez med Aragonijo in Katalonijo, s pomočjo zveze med Petronilo, hčerjo kralja Ramira »Meniha«, in Ramónom Berenguerjem IV. Katalonskim. Barbastro je užival status mesta z dednim plemstvom in služil kot sedež državnih stanov, ki so bili sklicani leta 1196. Njegova slava je bila kratkotrajna. Mesta Severne Aragonije so zapadla v senco preteklosti, ko so se vojaške in trgovske meje pomaknile proti jugu. Aragonski zgodovinar Zurita pravi, da so se po zavzetju Barbastra surovi gorjani s severa »proti Mavrom bojevali ne kakor prej, ko so sledili nekemu redu, temveč v neverjetnem besnenju in divjanju«. ^[30]_____

Potem pa je nastopil tek časa. Obzidje in obrambne stolpe, ki so poprej obdajali dva stara barbastrska gradova, je leta 1710 porušil atalajski vojvoda. In kot že rečeno, je bila na mestu enega izmed njih zgrajena kapela, v kateri so se poročili Jožefmarijevi starši. Jarki so bili zasuti z zemljo, da je bila omogočena urbanistična širitev, in kamniti braniki so bili znižani. Njegovi prebivalci so stoletja živeli v miru, ki je bil skaljen le od časa do časa; toda v srcu Barbastra je vedno ostal zasajen trn zgodovinske vznemirjenosti.

Ko je kralj Peter I. po zavzetju Barbastra tam ustanovil škofijski sedež, ki je bil tekmeč sosednji Huesci, so se pričeli neustavljivi cerkveni spori. Da bi še bolj utrdili svojo neodvisnost od škofije v Huesci, so leta 1500 zgradili novo stolnico ter s trmastim vztrajanjem pri svojih zahtevah, s pomočjo prošenj in

pritiskov kralja Filipa II., dosegli, da jo je papež Pij V. z bulo leta 1571 povzdignil v sedež barbastrske škofije. A medtem ko se je škofija »mirno zibala v senci svojih slavnih spominov in tradicij« – piše z obžalovanjem neki zgodovinar iz prejšnjega stoletja –, je bila s konkordatom med Španijo in Svetim sedežem leta 1851 znova priključena Škofiji Huesca, stolnica pa boleče degradirana na raven kapiteljske cerkve.^[31]_____

Vse mesto je zaradi tega dejstva trpelo in ga občutilo kot žalitev, kar je doprineslo k vzpostavitvi določenega razumevanja med oblastjo in civilnim prebivalstvom Barbastra. Po zaslugi trdovratnosti njihovih posrednikov je ta konkordatski ukrep ostal neizvršen. Kasneje je bila v soglasju s Svetim sedežem leta 1896 s kraljevim odlokom za škofijo vzpostavljena apostolska administratura.^[32]_____

Nedavno poročena gospod José in gospa Dolores sta šla živet v neko hišo na Glavni ulici, nasproti znamenite stavbe družine Argensola. Stanovanje, v katero sta se vselila, je bilo prostorno. Nekateri izmed balkonov so imeli razgled na bližnji trg v samem mestnem središču, nedaleč od Ulice Ricardos, kjer je poslovalo podjetje »Nasledniki Cirila Latorreja«.

Na praznik Karmelske Matere Božje, 16. julija 1899, je mladi zakonski par dobil hčer. Dali so ji imena: María del Carmen, Constancia, Florencia. Zadnji dve po imenih obeh babic. V hčerinem krstnem listu sta starša vpisana kot »trgovca in stanujoča« v Barbastru.^[33] Ta izraz ni v nasprotju z njunim odličnim družbenim položajem, kakor ugotavlja s čutom za čast baronica de Valdeolivos, kajti »trgovci so v tistem času v Barbastru

predstavljali aristokracijo prebivalstva«. V zvezi z zakoncema pa še doda, da je bil njun gmotni položaj »dober in lagoden«, ter da sta bila »v kraju zelo cenjena«.^[34]

Gospod José, nekoliko podjetniška in zelo metodična duša, je v nekaj letih po naselitvi v Barbastru že imel mrežo trgovskih stikov po vsej pokrajini, težišče njegovih poslov pa je še naprej bilo na Ulici Ricardos. Barbaastro je bil središče okrožja, osrednja točka trgovanja za mnoge okoliške vasi in štel je več kot sedem tisoč prebivalcev. Zaradi svoje geografske lege med prestolnicama provinc Huesca in Lérida ter železniške povezave z linijo Barcelona–Zaragoza je neizbežno postal nakupovalno in poslovno središče celotne regije. Njegovi redni sejmi živine in poljedelskih izdelkov so poskrbeli, da je ta promet ostajal živahen.

Po osmih letih stalnega bivanja je bil lik gospoda Joséja Escrivája že vtisnjen v barbastrsko družbeno okolje. Bil je poznan v cerkvi, na ulici in na družabnih srečanjih. Pozornost je zbujal le zaradi svojega elegantnega videza. Že od daleč je bilo opaziti njegovo skrbno opravo, diskretno in brez pretiravanja. Nosil je polcilinder in posedoval majhno zbirko sprehajalnih palic. Bil je vljuden, prijazen in dobrodušen gentleman, vendar ne preveč zgovoren, rahlo skop v besedah. Vedno je bil pošten do podrejenih, radodaren do pomoči potrebnih in pobožen do božjih reči. Njegov čas je bil porazdeljen med službo in dom.^[35]

Posel in družina sta cvetoče uspevala. Na začetku leta 1902 sta dobila še enega otroka. Dečku, ki se je rodil 9. januarja, so dali ime po očetu. (Leta kasneje je svoji prvi dve krstni imeni združil v *Jožefmarija* iz

skupne pobožnosti do sv. Jožefa in Device Marije.)^[36]

Še eno dete v hiši je za gospo Dolores («Lola» so jo klicali po domače) pomenilo nekaj več skrbi; prav tako pa za varuško. Gospa soproga, skoraj deset let mlajša od svojega moža, je bila srednje postave, nežnih manir in umirjene lepote. Ozaljšana je bila z naravno gosposkostjo ter sproščena in preprosta v pogovoru. Po besedah tistih, ki so se z njo srečevali, sta pri njej izstopala »potrpežljivost in dober značaj«^[37], kar bi lahko podedovala od svoje matere Florencie, ki je znala vzgajati številno družino, katere predzadnji člen je bila gospa Lola.

Po trdovratnih sporih med škofijskima sedežema in ponovni vzpostavitvi miru s kraljevim odlokom leta 1898 – v katerem sta se poročila Jožefmarijeva starša – je škofijo prevzel Juan Antonio Ruano y

Martín, prvi škof apostolski upravitelj v Barbastru. Novega prelata je čakalo mnogo nerazrešenih vprašanj, zato je skušal z velikimi zamahi spraviti cerkvene zadeve v red. S širokimi merili in v skladu s tradicionalno in zakonito prakso v španskih cerkvah od srednjega veka naprej je 23. aprila 1902 podelil birmo vsem otrokom v mestu.^[38] Bili sta dve obilni skupini birmancev: 130 dečkov in 127 deklic. V zapisniku te birme so po abecednem vrstnem redu, na šest listov dolgem seznamu navedena imena otrok. V skupini dečkov najdemo Jožefmarija, ki je imel takrat tri mesece, med deklicami pa njegovo sestro Carmen, ki še ni izpolnila treh let.^[39]

Pri malčkovih dveh letih sta njegova starša ocenila, da je prišel trenutek za ovekovečenje njegovega otroštva. Toda ko so ga poskusili golega slikati za družinski album, je zagnal tako

strašen vik in krik ter tako silno tulil, da se je bilo treba tej nameri odpovedati. Gospa Lola mu je vdano in potrpežljivo znova oblekla srajco in z obrazom, ki ne ve, ali bo zdaj zdaj zajokal ali ne, napol nakremžen in napol nasmejan, je pristal na znani fotografiji za zanamstvo.^[40]___

Ravno v tistem času je bil zaradi hude bolezni tudi tik pred tem, da umre. Morda je šlo za kakšno akutno okužbo. Domači in znanci so se natanko spominjali dogodka in tega, kako so otroka odpisali zdravniki, ki so »že videli usodni konec kot nekaj neizogibnega in takojšnjega«. ^[41]___ Na večer pred nepričakovanim dogodkom je družinski zdravnik, doktor Ignacio Camps Valdovinos, prišel pregledat otroka. Bil je izkušen medicinec z ostrim zdravniškim očesom, toda takrat ni bilo mogoče zaustaviti silnega napredovanja okužbe. Spričo resnosti položaja je k Escrivájevim domov prišel še drugi

zdravnik in družinski prijatelj, homeopat Santiago Gómez Lafarga. In nastopil je trenutek, ko je doktor Camps moral povedati gospodu Joséju: »Glej, Pepe, te noči ne bo preživel.«

Z veliko vero sta starša prosila Boga za sinovo ozdravitev. Gospa Dolores je polna zaupanja začela devetdnevnicu k naši Gospe presvetega Srca; in zakonca sta Mariji obljubila, da bosta šla na romanje in malega ponesla k njeni kapelici v Torreciudadu, če ga bo ozdravila.

Naslednjega dne zarana je šel doktor Camps znova obiskat družino, da bi z njimi delil njihovo bolečino, saj je štel otroka za mrtvega. »Ob kateri uri je otrok umrl?« je bilo njegovo prvo vprašanje, ko je vstopil. Gospod José pa mu je z veseljem odgovoril, da ne samo, da ni umrl, ampak da je popolnoma ozdravljen. Zdravnik je

stopil v sobo in v zibelki zagledal otroka, ki se je držal za ograjico in povsem zdrav poskakoval.

Starša sta obljubo izpolnila. Z jezdno živaljo sta po jahalnih stezah prepotovala dobrih dvajset kilometrov. Gospa Lola je otroka nosila v naročju. Sedela je v sedlu kakor amazonka in se večkrat stresla od strahu med prebijanjem skozi strme skalnate prepade, na dnu katerih se je vila reka Cinca. Na vrhu je stala torreciudaška kapelica in tam sta dečka izročila Mariji v zahvalo.^[42]

Ko se je leta kasneje gospa Dolores spominjala tega dogodka, je sinu večkrat ponavljala: »Sin moj, Marija te je na tem svetu pustila zaradi nečesa velikega, kajti bil si bolj mrtev kot živ.«^[43] Tudi Jožefmarija sam nam je o svojem prepričanju, da ga je ozdravila Devica Marija, zapustil pisno pričevanje iz leta 1930: ***Gospa in Mati moja! Ti si mi naklonila***

***milost poklica; rešila si mi
življenje, ko sem bil še otrok;
velikokrat si me uslišala! ...***^[44]

↗ *Naslednje poglavje*

↗ *Nazaj na kazalo*

.....

^[1] Ustanoviteljeve besede, citirane v knjigi *Mons. Josemaría Escrivá de Balaguer y el Opus Dei. En el 50 Aniversario de su Fundación*, Eunsa, Pamplona 1982, str. 21–27. Prim. AGP, P01 1975, str. 357.

^[2] *Meditacija* z dne 14. 2. 1964. Glede vpliva kreposti staršev na njegovo vzgojo prim. Javier Echevarría, *Sum.* 1775 in 1798; Santiago Escrivá de Balaguer y Albás, PM l. 1297; Martín Sambeat, *Sum.* 5678.

^[3] Ta izrek potrjuje prej omenjeno, in sicer: v skoraj vseh avtobiografskih

opisih je vedno mogoče – na izrecen ali prikrit način – najti omembo njegove poklicanosti, 2. oktobra 1928. Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 3; in Javier Echevarría, *Sum.* 1760.

[4] Prim. *Dodatek VI.*

[5] Prim. *Dodatek VII.*

[6] Prim. Javier Echevarría, *Sum.* 1763; in Joaquín Alonso, PR, str. 1649. V zvezi z njegovo hvaležnostjo do krstnih botrov prim. Álvaro del Portillo, PR, str. 19; in Ángel Camo, AGP, RHF, T-02846, str. 1.

[7] Prim. *Liber de Gestis* stolnega kapitlja. Leto 1635, l. 38v.

[8] P 2828, 21. 4. 1959. Ostanki krstnega kamna so prispeli v Rim leta 1959. Ustanovitelj ga je po primernem restavriranju dal postaviti ob vhodu v kapelo Svete Marije miru – danes prelatske cerkve Opus Dei – kot kropilnik, zraven pa je

bila postavljena spominska plošča z naslednjim besedilom:

HVNC SACRVM BAPTISMATIS
FONTEM SANCTAE ECCLESIAE
CATHEDRALIS BARBASTRENSIS + IN
QVO CONDITOR NOSTER EIVSQVE
MATER ET SOROR AQVAS
REGENERATIONIS ACCEPERVNT +
HISPANICO BELLO FLAGRANTE
ANNO MCMXXXVI IN ODIVM
RELIGIONIS DIRVPTVM + OPERI DEI
AB EPISCOPO ET CAPITVLO ANNO
MCMLVII DONO DATVM +
CONSILIVM ATQVE ASSESORATVS
CENTRALIS AD PRISTINAM FORMAM
ANNO MCMLIX RESTITVERE
FECERVNT.

^[9] Prim. *Dodatek VI*.

^[10] Tovrstna napaka pri prepisovanju priimka je morala biti tako pogosta, da je to gospoda Joséja vznemirjalo. Dejansko je že v svojem lastnem krstnem listu v Fonzu naveden kot »zakonski sin Joséja Escribá y

Zaydin« (prim. *Dodatek II*). Napaka se je nato ponavljala in množila v krstnih listih sina, kot bomo videli, in treh hčera. O najstarejši piše, da je bila »María del Carmen Constancia Florencia Escribá« hči »g. Joséja Escribá«; o »Maríi Asunción Escribá«, da je bil njen oče »g. José Escribá« in boter »g. Teodoro Escribá«; o »Maríi Dolores Escribá«, da je bilo njenemu očetu in dedu ime »José Escribá«; v mrliškem listu slednje je znova zapisano »Escribá«. Izjema je María del Rosario Escrivá, katere krstni in mrliški list ne vsebujeta napak. (Prim. Arhiv župnije Marijinega vnebovzvetja v Barbastru, Krstna knjiga, XLIII, l. 22; XLIV, l. 35, 64v; Mrliška knjiga, XLV, l. 14v.)

Kar se tiče Jožefmarija, navajajo obliko »Escribá« različna besedila: dokument o papeškem spregledu v zvezi z neizpolnjevanjem kanonične starosti za duhovniško posvečenje z dne 20. 2. 1925, ki se začne:

»Beatissime Pater, Diac. Joseph M. Escrivá ...« (Sacra Congregatio De Sacramentis, Prot. N. 871/25; AGP, RHF, D-03263); pismo zaragoškega nadškofa gospodu Antoniu Lasierrri, predsedniku mestnega sveta, z dne 19. 12. 1925 (AGP, RHF, D-05188); prepustnica, ki jo je izdalo vojaško poveljstvo v kraju Fuenterrabía 12. 12. 1937 (AGP, RHF, D-15073); ovojnica za pismo, ki ga je napisal Julio M. Cortés Zuazo, 8. 10. 1952, (AGP, RHF, D-15282) itd.

^[11] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 57.

^[12] *Zapiski*, št. 1273. Ko je leta 1939 znova prebiral, kar je leta 1935 zapisal o svoji kampanji v obrambo V-ja v priimku »Escrivá«, se je v spominu vrnil v otroška leta, ko je oče, da bi sinu pokazal, kako zadeva ene črke ni bila kaprica niti manija, temveč da se je ime kovalo skozi zgodovino v mnogih generacijah, s plemenitim ponosom Jožefmariju

spregovoril o družini, o **našem poreklu ...** Toda to tropičje v zapisu iz leta 1939 skriva obsežen pomen. Je kakor tok reke, ki ponikne v zemljo in se čez čas znova pojavi na drugem mestu. Kajti če se vrnemo nazaj, v svojem zvezku *Zasebnih zapiskov* v prvem tednu junija 1933 (z vrinjeno pojasnjevalno opombo iz decembra 1934) piše: ***Odvrzi daleč od sebe ta obup, ki ti ga povzroča spoznanje tvoje bede. Res je: po svojem gospodarskem ugledu si ničla ..., po svojem družbenem ugledu*** (njegova poznejša opomba: ***Moji starši so pripovedovali o stvareh, iz katerih je bilo razumeti, da to ni tako; pa vendar je bilo tako, kar se mene tiče. – dec. 1934) druga ničla ..., spet druga po svojih krepostih in druga po nadarjenosti ... toda na desni strani teh ničel je Kristus ... in kakšno neizmerno število da to!*** (*Zapiski*, št. 1017).

Med znanimi osebnostmi tega porekla sta bila sv. Jožef Calasanz in Miguel Servet. O njiju je msgr. Escrivá de Balaguer nekajkrat javno spregovoril:

Enega izmed mojih prednikov, Miguela Serveta, je zažgala Calvinova protestantska inkvizicija v Ženevi. Moj brat in jaz sva, sicer nekoliko daljna, vendar edina sorodnika družine. (prim. AGP, P04 1972, str. 655; o procesu proti Servetu: *Registres de la Compagnie des Pasteurs de Genève au temps de Calvin*, 2. knjiga, R. M. Kingdon, 1553–1564; *Accusation et procès de Michel Servet*, 1553, E. Droz, Genève 1962).

Ob neki drugi priložnosti pa:

Nekega svetnika, ki je moj daljni sorodnik, imam zelo rad. Ne delaj si utvar! Nisem iz lesa za svetnike ..., nekoga drugega izmed mojih prednikov je zažgala

protestantska inkvizicija. Lepa reč! Tudi iz lesa za krivoverce nisem narejen ... Vsakdo je to, kar je, neodvisno od njegovih prednikov. Tisti svetnik, Jožef Calasanz, je govoril: Če hočeš biti svet, bodi ponižen; če hočeš biti bolj svet, bodi bolj ponižen; če hočeš biti zelo svet, bodi zelo ponižen (prim. AGP, P04 1972, str. 353; v zvezi z zgodovino in duhom sv. Jožefa Calasanza, glej: *Epistolario di San Giuseppe Calasanzio*, ur. in opombe: Leodegario Picanyol; Rim 1950–1951).

^[13] P 3022, 26. 11. 1960.

^[14] V uradnih dokumentih Jakoba I. Osvajalca, v kraljevem arhivu Aragonije, v arhivih v Valenciji in v dokumentih v zvezi z razdelitvijo kraljestva nastopa neki Guillem Escrivà, notar Jakoba I. (1227–1251); prim. M. Batllori, *El cronista Bernat Desclot i la familia Escrivà*, v:

Storiografia e Storia. Studi in onore di Eugenio Duprè Theseider, Università degli Studi di Roma, Bulzoni Editore, Rim 1974, str. 123–150; A. Huici, *Colección diplomática de Jaime I, el Conquistador*, I, 1, Valencija 1916; J. Miret i Sans, *Itinerari de Jaume I »el Conqueridor«*, Barcelona 1918.

[15] Ministrstvo za pravosodje je preko Splošne direkcije za matične knjige in notariat odločilo, naj se doda »de Balaguer« in tako oblikuje sestavljen priimek »Escrivá de Balaguer«, ter odobrilo, da ga lahko uporabljata Jožefmarija in Carmen (18. 10. 1940) ter njen brat Santiago (12. 11. 1940). Dne 18. oktobra 1940 je generalni direktor za matične knjige in notariat sporočil sodniku 1. instance št. 9 v Madridu ukaz ministra za pravosodje, na predlog Splošne direkcije za matične knjige in notariat.

[16] Glede veje Escrivá: prim. Familia Escrivá de Balaguer-Albás (AGP, RHF, D-12131) in *Dodatek I*.

[17] Kadar je bil pri volji za zaupnosti, je g. José svojemu sinu Jožefmariju pripovedoval o prigodah in pustolovščinah svoje mladosti. Nekoč so mu podarili kolo s polnimi gumami, s katerim se je z veliko hitrostjo vozil po vasi vpričo osuplih vaščanov, dokler si ni ob nekem pompozem padcu zlomil roke in ga je njegov oče, Jožefmarijev ded, potem ko je najprej kolo nekemu podaril, strogo posvaril: »Nikdar več te nočem videti na tem peklenškem stroju« (prim. AGP, P04 1972, str. 809).

[18] V Fonzu so dolga leta živeli mati g. Joséja ter njegov brat in sestra: g. Teodoro in Josefa. Prim. María del Carmen de Otal Martí, Baronesa de Valdeolivos, *Sum.* 5986; Esperanza Corrales, AGP, RHF, T-08203, str. 1.

[19] Martín Sambeat, AGP, RHF,
T-03242, str. 2.

Ime gospoda Joséja Escrivája najdemo v tem času zapisano v knjigah Župnije Marijinega vnebovzetja, v katerih so se zbirali podatki v zvezi z izpolnjevanjem velikonočnih obveznosti faranov, skladno z določbami tridentinskega koncila. Nekateri zvezki z letnimi zapisi so se izgubili. Kar zadeva našo zgodbo, se v zvezku iz leta 1882 prvič pojavi ime gospe Dolores, Jožefmarijeve matere, pri starosti štirih let in z bivališčem na domu njenih staršev, na Ulici Romero 20. V zvezkih iz let 1892 in 1893 je zabeležena njena izpolnitev velikonočnih obveznosti pri 15 in 16 letih; prvič pa tudi ime gospoda Joséja, čigar bivališče je na Ulici Río Ancho 8. Obstaja velika možnost, da je g. José prebival v Barbastru že pred letom 1892; zvezki iz časa pred

tem letom, od 1882 do 1892, so se izgubili.

[20] *Meditacija* z dne 6. 1. 1970.

[21] Martín Sambeat, AGP, RHF, T-03242, str. 2; Sixta Cermeño, AGP, RHF, T-02856, str. 3; Ángel Camo, AGP, RHF, T-02846, str. 1.

[22] *Meditacija* z dne 6. 1. 1970.

[23] Prim. *Dodatek* II in III.

[24] Prim. Santiago Escrivá de Balaguer y Albás, *Sum.* 7320. Teodoro Escrivá Corzán je bil beneficiat Dóma Moner, kaplanije, ki jo je v Fonzu leta 1889 ustanovil Joaquín Moner y Siscar. Kaplanove obveznosti so bile darovati sveto mašo v poljavni kapeli družine Moner na Ulici Cerbuna, ki je bila znana tudi kot »Dom Bardaxí«. Leta 1901 je bila v stari hiši Monerjevih osnovana nova kaplanija.

Vicente Albás, posvečen v duhovnika leta 1892, je študiral v semenišču v Teruelu in Barbastru. Bil je ekonom v krajih Ramastué in Coscojuela de Sobrarbe ter župnik v kraju Olvena (1900–1918); kasneje pa beneficiat stolnice v Burgosu (1918–1925). Pozneje je oslepel in živel v Zaragozi do svoje smrti leta 1950.

Carlos Albás je bil posvečen leta 1894, bil je koadjutor v kraju Laspuña, nato pa ga je kardinal Cascajares leta 1897 imenoval za pomočnika. Pozneje je bil kanonik arhidiakon stolnega kapitlja v Zaragozi. Prim. Carmen Lamartín, AGP, RHF, T-04813, str. 1. Umrl je 1. 2. 1950.

María Cruz je bila obuta karmeličanka v Samostanu Gospodovega učlovečenja v Huesci; njeno redovniško ime je bilo María de Jesús. Umrla je 27. 2. 1938.

Pascuala, redovnica iz reda
usmiljenk, je umrla v Bilbau 7. 3.
1930.

Mariano Albás Blanc, bratranec
gospe Dolores, je bil Jožefmarijev
krstni boter. Rodil se je leta 1866, se
leta 1896 poročil s Carmen Mora in
potem ko je leta 1899 ovdovel, vstopil
v semenišče. V duhovnika je bil
posvečen leta 1902 ter bil beneficiat
v Barbastru in kaplan pri Marijinih
služabnicah. Leta 1915 je živel na
Ulici Argensola 26, kjer so pred
odhodom iz Barbastra stanovali tudi
Escrivájevi. Bil je škofijski upravitelj;
med državljansko vojno je bil iz
sovraštva do vere umorjen.

Sorodnik msgr. Escrivája po materini
strani je bil tudi msgr. Cruz Laplana
Laguna, ki je bil škof v mestu Cuenca
od 1921 do 1936, ko je bil umorjen.
Prim. Zapiski, št. 598, 1146 in 1739;
Pismo 15. 10. 1948, št. 200.

[25] Gospod Carlos je bil že omenjeni brat gospe Dolores. Alfredo Sevil je bil njen stric; José Blanc Barón pa je bil brat babice Florencie, ki je bil škof v Ávili (prim. Carmen Lamartín, AGP, RHF, T-04813, str. 1).

[26] *Zapiski*, št. 1476. Izrek je podkrepjen z dejstvom, da se prva anekdota po njegovem vstopu v Španijo, potem ko je decembra 1937 prečkal Pireneje, nanaša na prijateljice gospe Dolores.

[27] Prim. *Dodatek IV*, poročni list. Glede kapele, v kateri je bil poročni obred, prim. *Zapiski*, št. 229, op. 248. Družina Albás je pripadala Župniji Marijinega vnebovzetja s sedežem v stolnici. Iz župnijskih knjig pa je mogoče ugotoviti naslednje podatke: leta 1877, ko je bila gospa Dolores krščena, je bil župnik Teodoro Valdovinos. V letih 1898 in 1899, ko je sklenila zakonsko zvezo in rodila prvo hčer, ni bilo župnika, ampak je

bil tam duhovnik ekonom, g. Máximo Lafita. Leta 1902, ko je bil krščen Jožefmarija, pa je bil upravitelj g. Ángel Malo Arias.

[28] Prim. F. Fita, *Cortes y Usajes de Barcelona en 1064. Textos inéditos*, BAH, XVII (1890), str. 385–428; R. Menéndez Pidal, *La España del Cid*, 1. knjiga, Espasa-Calpe, Madrid 1969, str. 147–151; in *Kitab Ar-Rawd Al-Mi'tar*, Valencija 1963, str. 86–89. O zgodovini Barbastra: E. Bernad Royo, *Aragón de 1902 a 1923, v: Aragón en su Historia*, Zaragoza 1980; E. Fernández Clemente, *Aragón contemporáneo (1833–1936)*, Madrid 1975; R. del Arco, *Historia de Barbastro* (neobjavljeno delo, napisano 1950); S. López Novoa, *Historia de Barbastro*, Barcelona 1861 (Barbastro 1981); S. Lalueza, *Barbastro, v: Diccionario de Historia Eclesiástica de España*, 1. knjiga, Madrid 1972, str. 183–187; E. Gros Bitria, *Los límites diocesanos en el*

Aragón oriental, Zaragoza; R. Martí Ibarz, *Visión retrospectiva de Barbastro en las primeras décadas de este siglo*, v: »Realizaciones«, 26 (1981), str. 10.

[29] *Le siège de Barbastre* je prvič izdal J. L. Perrier, Pariz 1926. Povzetek šansona, v: A. Becker: *Der Siège de Barbastre in Beiträge zur Romanischen Philologie*. Halle a. S., Max Niemeyer, 1899, str. 252–266.

[30] Prim. Jerónimo Zurita, *Anales de la Corona de Aragón*, 1. knjiga, *Rey don Sancho Ramírez*.

[31] Prim. S. López Novoa, *op. cit.*, I, str. 233.

[32] Prim. S. Lalueza, Barbastro, *op. cit.*, str. 183–187; in E. Coros Bitria, *op. cit.* Prvi apostolski upravitelj škofije je bil msgr. Juan Antonio Ruano y Martín (1898–1905).

[33] Prim. *Dodatek V*.

[34] Prim. María del Carmen de Otal Martí, *Sum.* 5986.

[35] Tako se ga spominjajo njegovi sodobniki; Esperanza Corrales pripoveduje, da je bil »g. José iz Fonza, bližnje vasi, nekoliko bolj na severu, na levem bregu Cince, nekaj kilometrov iz Barbastra. Pripadal je družini zemljiških posestnikov, ki je izviral iz Balaguerja (Lérida). Bil je trgovec in se je ustalil tukaj, ko je skupaj z drugimi družbeniki ustanovil podjetje za trgovino s tkaninami »Dediči Cirila de Latorre«, ki se je kasneje imenovalo »Juncosa in Escrivá«. Stalo je na Ulici Ricardos, kjer poteka cesta od Tarragone do San Sebastián. Tam so proizvajali tudi čokolado. To je bila torej trgovina z različnimi dejavnostmi, podobno kot se je običajno dogajalo v mestih, kakršno je Barbastro. Ko se je gospod José poročil z gospo Lolo – tako smo klicali Dolores Albás –, je bil zelo znan in je imel poslovne stike po

vsej pokrajini« (Esperanza Corrales, AGP, RHF, T-08203, str. 1).

Adriana Corrales, Esperanzina sestra, pa nam pove, da je bil »g. José redkobeseden mož, vendar je izstopal po svojem vedrem in prijaznem nasmehu [...]. Bil je tudi velik gospod. Človek elegantnega videza [...]. Gojil je resno krščansko življenje, ki se je kazalo v opravljanju tradicionalnih pobožnosti: rožni venec v družini, pogosta maša in obhajilo itd.« (Adriana Corrales, AGP, RHF, T-08202, str. 4). Prim. tudi: Martín Sambeat, AGP, RHF, T-03242, str. 1; in Pascual Albás, AGP, RHF, T-02848, str. 1.

[³⁶] Prim. *Dodatek VI in VII*; Álvaro del Portillo, *Sum.* 7. Ko so ga kot otroka spraševali, kako mu je ime, je odgovarjal: José, kot je bilo ime tudi njegovemu očetu. Mnogo let kasneje pa pripominja: ***Kako sem mogel biti tako neumen, tega ne razumem!***

Kajti ni mogoče ločevati Marije od Jožefa in obratno (prim. tudi AGP, P03 1974, str. 1125).

Če sledimo iskrenim vzklikom ustanovitelja v notranjem dialogu s samim sabo, lahko ugotovimo, da je čas, ko je prišlo do spremembe imena, zaznamovan z neko zabeležko, ki je nastala konec junija 1936 (***Jožefmarija, na križu!***) (prim. *Zapiski*, št. 1282 in 1371). V svoji korespondenci pa se od *Pisma 136* z dne 28. 11. 1935 naprej podpisuje kot »Jožefmarija«.

[³⁷] Adriana Corrales, AGP, RHF, T-08202, str. 4; Martín Sambeat, RHF, AGP, T-03242, str. 2.

[³⁸] V poznem srednjem veku je bilo običajno podeljevati birmo takoj po krstu, od kölnskega koncila (1280) dalje pa se v cerkvah na zahodu začne določati za to primerna starost razsodnosti. Katekizem tridentinskega koncila sicer še

dopušča, da se zakrament birme podeli že krščenim majhnim otrokom, vendar priporoča, da se to opravi šele po doseženi starosti razsodnosti. V Španiji in na Portugalskem ter v deželah, ki sta jih ti dve državi evangelizirali, se je ohranila stara praksa, po kateri so škofje birmali otroke vseh starosti ob svojih pastoralnih obiskih; te navade Zakonik iz leta 1917 ne odpravlja niti ne graja. Papež Leon XIII. v pismu 22. 6. 1897 marsejskemu škofu toplo priporoča, naj se podeli birma otrokom, še preden gredo k prvemu obhajilu.

^[39] Izvirnik zapisnika birme je shranjen v arhivu Župnije Marijinega vnebovzjetja. Izpisek iz tega dokumenta z opombo »Escrivá de Balaguer« navaja:

»Na 1. in 2. listu XLIII. knjige zakramentov (birm) piše, da je g. Jožefmarija Escrivá de Balguer y

Albás prejel zakrament birme skupaj z drugimi dečki in deklicami v stolni cerkvi tega mesta dne triindvajsetega aprila tisoč devetsto dva. Zakrament svete birme je podelil častiti g. Juan Antonio Ruano y Martín, barbastrski škof, botra pa sta bila Ignacio Camps in Juliana Erruz.«

[40] Prim. María Dolores Fisac, AGP, RHF T-04956, str. 28.

[41] »Med mojimi spomini na Jožefmarija,« pravi Pascual Albás, »izstopa v tistih otroških letih – ker sem o tem večkrat slišal pripovedovati svojega očeta – romanje, ki so ga Jožefmarijevi starši opravili k Božji Materi v Torreciudadu; tja sta ga nesla na rokah – imel je dve leti –, da bi se zahvalila, ker je bil po njenem posredovanju ozdravljen hude bolezni, ki so jo zdravniki imeli za brezupen primer« (Pascual Albás, AGP, RHF, T-02848, str. 1).

Esperanza Corrales pa pripoveduje: »Escrivájevi in mnogi, ki so skupaj z njimi delili barbastrsko življenje, so bili vedno prepričani, da je po Marijinem posredovanju Jožefmarija preživel hudo bolezen, za katero je zbolel pri dveh letih. Zdravniki so že videli usodni konec kot nekaj neizogibnega in takojšnjega. Preostala je le še molitev njegove matere, ki jo je združila z obljubo, da z zdravim otrokom poroma v Torreciudad. Tako je tudi bilo. Bolezen se je nepričakovano zaustavila in mali Jožefmarija je preživel kljub temačnim napovedim zdravnikov. Ko je ozdravel, sta zakonca Escrivá z otrokom v naročju izpolnila obljubo, da se gresta kot romarja zahvalit Torreciudaški Mariji« (Esperanza Corrales, AGP, RHF, T-08203, str. 5). Prim. tudi Martín Sambeat, *Sum.*5678; in Santiago Escrivá de Balaguer, *Sum.* 7320.

[42] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 13; Javier Echevarría, *Sum.* 1767–1768; Francisco Botella, *Sum.* 5608; José Luis Múzquiz, *Sum.* 5792.

[43] Msgr. Álvaro del Portillo dodaja: »Te besede sem slišal neposredno od matere našega ustanovitelja« (Álvaro del Portillo, PR; str. 32). Druga različica: »Sin moj, bil si že bolj mrtev kot živ; če te je Bog ohranil na zemlji, mora to biti za nekaj velikega ...« (AGP, P0 1977, str. 121). Prim. tudi Javier Echevarría, *Sum.* 1767.

[44] *Zapiski*, št. 122. Ko je bil leta 1934 na duhovnih vajah, je zapisal dolg seznam prejetih milosti, med katerimi je bilo na prvem mestu ravno njegovo ozdravljenje:
Meditacija. Kaj je Bog naš Gospod na poseben način naklonil meni.

1. Po posredovanju svoje Matere – moje Matere – mi je, ko sem bil še otrok, povrnil zdravje. (Prav tam,

št. 1756). Prim. tudi Silvestre Sancho,
Sum. 5393.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/1-druzinsko-poreklo/](https://opusdei.org/sl-si/article/1-druzinsko-poreklo/) (1. Apr.
2026)